

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscrise nu se înapoiază.

Sibiu, 28 Ianuarie st. v. —

Există în comitatul Aradului un „partid liberal român”, — așa ne spune „patriotul român” din Arad.

Fără de voie ne întrebăm: cine sunt membrii acestui partid, care sunt ideile lor și care este atitudinea dlui V. Babeș față cu propagatorii acestor idei?

Pe cât scim noi, adevărul român ai actualului guvern au făcut sunt acum vre-o trei ani încercarea de a întemeia un „partid guvernamental român”. Încercarea n'a reușit: comitetul partidului s'a descompus, organul partidului s'a desființat și membrii partidului unii s'au retras în viața privată, alții au reintrat în partidul național și ear' alții au rămas ceea-ce fuseseră mai înainte, membri ai partidului guvernamental maghiar.

Pe cât scim dar' noi, un „partid guvernamental român” nu există în țările coroanei ungare: există numai Români, care fie din preocupățiune, fie pentru motive de oportunitate, s'au declarat aderenți ai actualului guvern și fac parte din partidul guvernamental maghiar. Astfel de Români sunt, ca se vorbim numai de oameni sinceri, dl G. Serb, dl Dr. Iosif Gáll ori dl D. Bonciu. Aceștia și alții de felul lor nu sunt un „partid român”, ci membrii sinceri ai „partidului guvernamental maghiar.”

Nici odată, nici în public, nici în cercuri private, nici chiar între patru ochi asemenea oameni nu combat guvernul, nu îi grăiesc de rău pe Maghiari, ci primesc toate consecvențele pozițiunii, pe care și-au ales-o. Se poate că mulți dintre dinșii, după-ce va fi cădut acest guvern, vor eși din partidul, în care se află astăzi, și vor susține pe guvernul cel nou: câtă vreme însă fac parte din acest partid susțin pe guvernul eșit din mijlocul lui în toate împrejurările, fără de rezervă, chiar cu riscul de a perde iubirea și încrederea fraților sei români. Au și pierdut și iubirea, și încrederea Românilor, — dar' se bucură de stimă. Și doar' o și merită, fiindcă sunt oameni de bună credință, nu vor să înșele pe nimeni, nu vor să pară decât ceea-ce în adevăr sunt.

Relațiunile noastre sociale sunt de astfel, — dic ei, — încât nu putem să ne punem în conflict nici cu societatea maghiară, nici cu guvernul: ne pare dar' rău, că Români cer dela noi un lucru, pe care nu-l putem face. Dorim însă

binele neamului, din mijlocul căruia am eșit, dar' nu îl facem decât atunci, când îl putem face, fără-ca să ne punem în conflict cu Maghiarii — ori cu guvernul. Și îl și fac totdeauna, când îl pot în asemenea condițiuni.

Ei sunt dar' oameni fără pretențiuni mari, de bunăvoință cărora suntem totdeauna siguri, la care însă ne trebuie să contăm în luptele noastre politice.

Scim dar', cum avem să îi tratăm, la ce anume ne putem aștepta dela dinșii și când pot să ne fie folositori.

Cu totul altfel de oameni sunt aceia, care se pretind „partid liberal român”: aceștia n'ar voi să fie luați drept membri ai partidului guvernamental maghiar, ceea-ce în fundul inimii lor nici că sînt, dar' țin să pară „buni patrioți” și slugi credincioase ale actualului guvern.

Mulți dintre cetitorii noștri își vor mai fi aducând de sigur aminte profesia de credință făcută de actualul cap al bisericii române gr.-orient., Părintele Miron Roman, sunt acum vre-o șesespedece ani în cercul electoral al Chișineului. „Cu inima sînt în stînga, — dicea candidatul, — ear' cu mintea în dreapta”. Și de sigur, că atunci, când vorbea în cercuri românești mai confidentiale, spunea lămurit, că în adevăr nu e nici în dreapta, nici în stînga, ci cu „nația” și numai cu „nația”.

Și acesta e tipul oamenilor, care vor cu ori-ce preț să facă un „partid liberal român”, pentru-ca să poată fi guvernamentali, fără-ca să intre în partidul guvernamental maghiar.

Se întrunesc conferența dela Budapesta. Părintele episcop al Aradului ar sta foarte bucuros acasă, dar' se strică cu stăpânirea, s'ar duce la conferență, dar' se pune rău cu Români, ear' Preasfinția Sa e unul dintre politici „fini”, care ar voi să stee bine și cu guvernul, și cu Români: se duce dar' la Budapesta, dar' nu ia parte la conferență.

Și tot numai un tip e și Părintele episcop al Aradului, un tip numai, căci oamenii de felul acesta sînt numeroși în toate societățile, și poate că cu deosebire numeroși în societatea noastră.

Pentru-ca un om să poată lua cu toată „cinstea cuvenită” parte la viața politică, îl trebuie se aibă oare-care independență materială, ori, dacă nu, foarte multă independență de caracter, să fie capabil de avânt și de abnegațiune. Acela,

căruia îi lipsesc aceste, e foarte inclinat a trăi bine cu toată lumea și de aceea, dacă e om înțelept și ține la buna sa reputațiune, nu se amestecă în politică, ci-și caută de trebile lui. Eară la noi, care avem foarte puțini oameni cu destulă independență materială, sînt foarte numeroși oamenii de felul acesta. Găsim mulți oameni cu independență de caracter, mulți capabili de avânt și de abnegațiune, dar' aproape toți sînt lipsiți de cuvenita independență materială; astfel cei mai mulți ne dic: „Ved că e rău, sînt amărit până în adîncul inimii mele, sînt gata să aduc cele mai mari jertfe, când va cere o trebuință neapărată, dar' acum, deocamdată, nu mă pot expune, căci sînt sărac, am nevastă și copii, și un Român se ruinează, dacă mă ruinez eu.”

E cestiune de umanitate să le dăm pace oamenilor acestora, să nu-i silim să ese din rezerva înțeleaptă, pe care trebuie să și-o impună, să nu facem presiune asupra lor, ca să intre în vîrtegiul politic, în care ei nu au decât să aleagă între ruină ori rolul rușinos și demoralizator al omului ce una are în inimă și alta pe buze.

Tocmai aceștia sînt însă oamenii, asupra cărora se face vînațorie pentru formarea unui „partid liberal român”.

Dacă un om tinere se întoarce cuprins de cel mai nobil avânt și de cele mai frumoase idei dela vre-o universitate, se aruncă de departe lațul asupra lui și dacă pre lungă știință, pre lungă inteligență, pre lungă nobilele porniri nu mai are și destulă avere, ca să poată trăi, i-se dice cu multă dulceață: „Sînt foarte nobile ideile, pe care le ai; le împărtășim cu toții; dar' deocamdată trebuie să tăcem cu toții.”

Și tace tinerele, ca să poată trăi. În curînd însă i-se cere mai mult: să spună ceea-ce nu simte, să afirme ceea-ce nu crede, să mință, să fie o slugă fățarnică. Astfel încetul cu încetul oameni adese-ori foarte bine croiți, se demoralizează, își perd toate iluziunile, devin cinici și propagă cu un tupeu uimitor acest fel de prostituțiune de caracter în cercurile tinerimii române, încât cu oare-care groază ne întrebăm: Ce au să devină urmașii noștri?!

Și ceea-ce se începe față cu tinerimea, se urmează față cu întreaga societate. Se cercetează în toate părțile oamenii, care au vre-o slăbiciune ori se luptă cu vre-o greutate, încât nu pot să dică „ba”, ci

trebuie să-și calce pe inimă și să se plece, li se pune sula în coaste și li se dice: Ori vei spune ceea-ce nu simți și vei afirma ceea-ce nu crezi, ori te încurcăm, încât o să și-ți se facă peri cărunți până-ce te vei descurca.

Astfel vedem pe cei mai onorabili și mai bine inspirați oameni punându-se în conflict cu propriile lor convingeri și cu propriile lor sentimente, pentru-ca să nu fie asmuțată întreaga putere publică asupra-și.

Prototipul tuturor prototipurilor e dl Petrovici, „Blojul”, pe care dl V. Babeș l-a pus în discuțiunea parlamentului. Om onorabil odinioară, bun părinte de familie, care a dat copiilor sei cea mai bună educațiune, Român zelos, foarte activ, inteligent, capabil de multă abnegațiune, un om, care a meritat încrederea somităților noastre politice și s'a bucurat de ea, a ajuns în cele din urmă la o reputațiune, încât și-e greu să stai de vorbă cu el. Ei bine! — cum? A fost sărac și trebuia să-și crească copiii, — ear' binevoitorii lui au abusat de strîmtoarea, în care se afla, i-au pus sula în coaste și — l-au ajutat.

Și câți de aceștia sînt la noi? Câte inimi sîngeră, când capul se pleacă și gura rostesc neadevărul? Câtă ură se acumulează în inimile caste ale oamenilor, care trebuie să se declare ceea-ce nu sînt? Câți părinți le vor fi dicind copiilor sei: „Băiete! — eu m'am tirit pentru-ca să te fac cu atât mai destoinic de a mă răsbuna!”

Eată ce va să dică „partid liberal român”: sînt o seamă de oameni cum se cade, care sînt strînși în chingi, încât trebuie să spună ceea-ce nu simt și să afirme ceea-ce nu cred, sînt cele mai triste jertfe ale actualei stări de lucruri.

Mai înainte de a cerceta, care sînt ideile acestor oameni, ne întrebăm din noi: Care este atitudinea d-lui V. Babeș față cu această lucrare urmată pentru propagarea demoralizării în societatea română?

O combate dl V. Babeș ori face cauză comună cu cei-ce o servîrșesc?

De sigur că o combate.

Nu din întâmplare, nu fără-ca să seie ce face și ce vrea, ci tocmai pentru-că este unul dintre oamenii, care vede mai clar, dl V. Babeș în cursul desbaterilor budgetare a combătut anume fondul de dispozițiune, ca mijloc de a corumpe, și în genere violentarea conștiințelor.

Foiața „Tribunei”.

Faurul din comună.

— O biografie fără de nume. —

(Urmare.)

Nu va fi fugit Toader mai mult decât doar' cale de vre-o cincideci de pași, când îl apucă o grindină deasă, mestecată cu ploaie, încât era să-l ude ca pe un șorecel. Norocul lui, că a dat de un car pustiu și s'a vîrît sub el. Aci a stat stîrcit pe băta, căci jos pe iarbă nu putea să se așeze.

Furtuna a trecut. Toader a ajuns acasă mai ud, mai uscat. Acasă însă nu-l așteptau plăcinte.

Scroafa cu purceii de mult îl părăsise pe Toader, poate de când a început a se juca. Destul că un păzitor de hotar a închis-o și badea Ion era foarte turburat că n'avea cu ce o scoate de unde era închisă și n'avea de unde, pe deasupra să mai plătească paguba ce avea să se prăfuească. Fîind badea Ion în dispozițiunea cea mai rea, dar' și din fire cam aspru, când a văzut pe Toader, a luat un bici și l'a bătut fără milă, încât bietul de el țipa ca din gura șerpului. Toți vecinii au sărit de au scăpat pe Toader din mînile tătâne-seu, căci altfel precum era de turburat, putea să-l și omoare.

Sărmanului băiat nu i-a fost destul cu bătaia. Mamă-sa zăcea pe pat bolnavă. Țipetele lui au alterat-o așa de tare, încât după vre-o câteva zile a murit.

Cu trupul mîne-sii și mila lui Toader a intrat în pămînt.

Toader nu mai era în stare a face nimic pe voia lui badea Ion. Acesta, de altă parte, n'avea nici cuvinte ca să-i arete, că în ce se cuprîndea greșeala fiului, nici răbdarea a-i arăta cum să facă ceea-ce nu-i era pe plac. Badea Ion bătea pe Toader pentru toate nimiciurile, până i-se învîțase firea, că de multe-ori îl bătea numai ca să-l bată.

Într-o zi, colea mai spre toamnă, badea Ion trimise pe Toader la porumbul ce-l săpase ei în parte, să aducă buruienii pentru porcii lor, cari acum crescuseră și nu mai erau porcești, — și îi dase în grijă, ca în curînd să fie cu buruienile acasă.

Ca să scurteze din cale, Toader o luă prin fundul grădinii și de acolo pe un potec, care trecea pre lungă cîmîter. Cum mergea el pe potec vede mormîntul mumei sale. Fără a-și pute da seama cum, el se trezi, că îngenunchează înaintea mormîntului și așternîndu-și mînile pe mormînt, ear' capul pe mîni, plînge, plînge până când într'un tîrziu obosit de plîns — adoarme.

Cât a durmit, nu se scie.

Destul că o lovitură de picior îl deșteptă,

tocmai când începuse să vadă pe mamă-sa în vis, care îi arăta un drum lung și era să-i și spună ceva.

Era badea Ion, care spumegînd de mînie a fost dat în el cu piciorul. Toader însă n'a așteptat ca tată-seu să mai pună mîna pe el, ci lăsînd sacul, cu care plecase de acasă, a fugit, fără de a sci încotro fugi. El a fugit ca să nu-l ajungă tată-seu, și nici nu l'a ajuns.

II.

Toader se afla acum de trei zile într-o cetate, unde nu cunoscuse suflet de om. Umbla fără vre-o țintă pe strade și se mira de case, de oameni, cu un cuvînt, de toate lucrurile, cu care ochii lui nu erau obișnuți. Cum umbla el așa, vine într'un suburbu și se oprește înaintea unei făuristi.

Îi venia lui curios cum vedea suflînd cu foi în cărbunii aprinși; ce flacăra albă dau cărbunii aceia. Mai curios era pentru el prive-lisea, cum unul dintre faurii aceia țînînd un dărab de fer înfîrîntat în clesce, îl pune pe nicovă și cum trei inși dau cu ciocanele, în tact, unul după altul, ear' schintele curgeau ca apa din proașcă dela locul unde nimeriau ciocanele. Stînd el și privind cu plăcere la fauri, cum lucrau în făuriste, se pomenește că-l apucă cineva de urechia stîngă. Căutînd la acela ce-l prinse de ureche, vede că era un faur mai bătrîn, cu șurț de pele și el ca și ceilalți mai ti-

neri și tot așa de mînjit pe față și pe vestiminte. „Ce cască gura, măi leneșule? Aid, cară-te iute cu vasul acesta, colea la fîntînă, și adă-mi-l plin de apă”. Toader sprinten sare în vre-o câteva sărite, cu toate că era rupt de foame și într'un moment fu aci cu apa. „Ține” — îi dîse faurul cel bătrîn și-i puse un boc de patru cruceri în mână și Toader i-o sărută cu fan, fără să țînă seamă, că era neagră de cărbuni. Sărutul mîinii deșteptă și în faur luarea aminte. El a simțit, că copilul acesta nu este un strengărgură-cască, cum destui de aceștia se preumblă pe stradele cetăților. Faurul bătrîn îl mai ia pe Toader odată la ochi și apoi îi dice: „Ce vei face tu cu banii?” — „Îmi voi cumpăra pâine ca să mîncă”. — „Dar' cine și al cui ești tu?” — „Eu sînt Toader al lui Ion din Malaeri”. — „Al cărui Ion?” — „Al Măriuții, care a murit”. — „Sciu tot atât, cât am știut și până aci”, mormăi faurul într-o limbă, care Toader nu o înțelegea.

Faurul bătrîn se părea că stă un moment pe gânduri. Se întoarce apoi ear' spre Toader și-l întrebă: „Cine te-a adus pe tine aici în cetatea noastră?”

Lui Toader i-se umplură ochii de lacrimi și nu putea răspunde nici un cuvînt. „Vină cu mine”, — dîse faurul bătrîn cătră Toader și-l duse în casă, unde nevasta sa i-a pus o bucată de pâine și puștică carne friptă.

În adevăr, pentru noi, care trebuie să ne facem educațiunea politică mai nainte de a începe vre-o acțiune politică mai întinsă, este foarte important să se scoată la iveală netrebnicia acestora, care cedează presiunii ori se lasă să fie cumpărați, ca să simuleze și să mință. De acolo, de pe tribuna parlamentului, dl V. Babeș a voit să le strige actualilor purtători ai puterii publice: „Abusați de puterea publică și risipiți banii publici, ca să corupeți oamenii și să violentați conștiințele; nu sunteți aderenții vostri decât nise slugi fățarnice, pe care le cumpărați, ca să spună neadevărul!” De acolo, de pe tribuna parlamentară, a voit să le strige Românilor și îndeosebi tinerilor români: „Eată omul, care primește bani, ca să spună neadevărul; eată, care îi este soarta: „cel ce face ca el, să nu-și facă iluziuni, căci în cele din urmă tot ca el are să ajungă!”

Și fără îndoială, că bine a făcut dl V. Babeș.

Bine! — dar' atunci oamenii cu inima curată nu înțeleg atitudinea d-lui V. Babeș față cu cei-ce propagă spiritul de corupțiune în mijlocul poporului român. Cum același om, care astăzi trage în gazda la Metropolitul Miron și se face avocat al acestui împărțitor de fonduri de dispozițiune, mâne pune pe „Blojul” în discuțiunea parlamentului, fără-ca să scoată măcar la iveală adevărul, că „Blojul” acesta nu e decât una dintre jertfele sistemului de corupțiune, pe care îl servește unul dintre „iubiții sei amici?”

Eată contradicția, pe care oamenii n-o înțeleg.

Dl V. Babeș, deși unul dintre fruntașii partidului național român, se înșală, dacă crede, că poate să trăească în bune relațiuni cu adversarii români ai partidului, pe care îl reprezintă, fără ca să peară din încrederea, de care s'a bucurat la acest partid.

Chiar d-sa spune, că sunt plătiți oamenii, care intră în voile acestor adversari ai noștri, și încă de mult s'a stabilit între noi convingerea, că Metropolitul Miron și cei de o potrivă cu înalt Preasfinția Sa nu mai sunt susținuți decât de cei ce sunt angajați prin vre-un interes, ca să nu îi combată pe față. Lumea se întreabă dar': „Care e interesul, pe care îl are dl V. Babeș, de a fi avocat al acestor oameni?” — Căci nimeni nu crede, că omul, care a vorbit așa, precum a vorbit dl V. Babeș în dietă, poate să fie sincer, când face pe avocatul oamenilor, care vor să creeze un „partid liberal român”, fiindcă n'au curajul civic de a se declara membri ai partidului guvernamental maghiar.

Revistă politică.

Sibiu, 28 Ianuarie st. v.

Cestiunea concordatului dintre Austria și Ungaria se află încă în același stadiu, în care se afla acum sunt două-trei săptămâni. Guvernul ungar intru

adevăr a declarat, că e gata să accepte proiectele lui Grocholsky cu privire la petroleu și să facă unele concesii și în privința dării pe zahăr, dacă guvernul austriac se angajiază a interveni pentru o reformă a dării pe spirt. Se împărțese însă totodată, că dl de Tisza a mai făcut afară de aceasta încă două proiecte de alternativă. În urma acestora el ar fi inclinat să accepte proiectele d-lui Grocholsky, dacă Ungaria ar primi o compensațiune prin reducerea vâmlor textile. Guvernul ungar e în sfârșit inclinat a amîna cestiunea tarifului vamal și al vămii pe zahăr și a încheia în mod provisor concordatul comercial și vamal. Nu se scie încă, pentru care dintre aceste proiecte s'a hotărît guvernul austriac; se pare însă că el tot mai sperează, că îi va succeda a perfecționa întreg concordatul și că negocierile cu Ungaria asupra reformei vămii pe spirt se vor întempla în scris. Și cestiunea cuotei va oferi încă multe greutăți guvernelor negociante. În Ungaria se intenționează a lucra pentru înlăturarea celui precipuu de două procente, care se detrage din cheltuielile comune în contul Ungariei. Și e întrebare, dacă deputațiunea austriacă va fi aplecată să se învoească la comularea cestiunii acestui precipuu cu cestiunea cuotei generale.

Contele Szapáry se va duce fără de a mai aștepta terminarea desbaterii speciale asupra bugetului. El fuge de grijile cele mari, pe care situația financiară a Ungariei precum și recerînțele statului trebuie să le facă fiecărui vister al statului, și publicarea oficială a demisionării lui se așteaptă deja zilele aceste. Această criză stă în cântă în legătură și cu convocarea delegațiunilor. După-cum se scie, această corporațiune trebuie să se întrunească, pentru-că administrația de războiu e silită a face cheltuieli, pentru care n'are nici o aprobare constituțională, și proiectele ce se vor prezenta delegațiunilor în această privință, de sine se înțelege, numai prin succesorul contelui Szapáry se pot stabili, deoarece ce un ministru, care numai formal mai conduce afacerile, nu mai poate hotărî în o cestiune atât de importantă. Un succesor pentru contele Szapáry încă nici acum nu s'a aflat și se vorbește, că conducerea ministerului de finance se va conrede în mod provisor dlui de Baross, căruia îi va da mână de ajutor dl Weckerle, care va fi numit de vice-secretar de stat.

Situația externă e încă tot serioasă. Raportorul din Londra al lui „Pol. Korr.” a avut o întrevorbire despre situație cu un membru al cabinetului, care stă în relațiuni de prietenie cu lordul Salisbury și are legături și cu înalte cercuri militare din Germania și Rusia. Cu privilegiul acestei întrevorbiri diplomatului englez a contestat în cel mai hotărât mod părerea, că principele de Bismarck ar plănuî un atac contra Franciei. Un nou războiu, dișe lordul, ar fi între toate împregiurările o mare nefericire pentru Germania și nu ar corespunde nici dorințelor împăratului german și nici dorințelor

poporului seu. Cât privește pe Franția, e la toată întâmplarea adevărat, că acolo se mai susține idea de revanșă de către o anumită școală politică; privilegiul pentru executarea aceleia însă numai pentru șasul unui războiu european s'ar pute oferi, la cas că Franția 'și-a mai câștiga atunci un aliat. Ear' aceasta s'ar pute întâmpla la cas dacă cestiunea balgară ar duce la un războiu, față cu care Germania n'ar pute să rămână la o parte, ear' Franția probabil nu va pute rezista încercării, de a ataca pe Germania cea angajată. Aceasta ar însemna deci un războiu european, ceea-ce pentru noi Englezii ar fi foarte desavantajos, chiar când Anglia n'ar fi direct angajată. Din această cauză lordul Salisbury 'și-a mai calmat atitudinea sa anti-rusească în cestiunea bulgară și el își va da toată silința, de a produce o rezolvare pacinică a acestei cestiuni, chiar și cu o jertfire parțială a punctelor de plecare engleze și cu concesii față cu pretențiile rusești.

Situația în Bulgaria încă se privește de foarte serioasă. Țarul pretinde supunerea necondiționată a regentei, câtă vreme aceasta nu vrea să conceadă decât un loc în mijlocul ei, ca să aibă într'însa și Rusia un reprezentant al politice sale. Țarul însă privește concesia aceasta drept o ofensare și e de temut, că cabinetul din Petersburg va face nouă hotăriri în privința cestiunii bulgare.

Limbajul diarelor rusești a devenit de un timp încoace earăși foarte războinic. Astfel „Petersburgskia Vedomosti” își exprimă astăzi bucuria asupra preținselor pregătiri ale Austriei la un conflict cu Rusia, care, pentru Rusia, dișe Țarul citat, n'ar fi așa de păgubitor ca și în cazul când Austria ar rămâne departe de joc. „Dacă trebuie să jucăm”, urmează Țarul în cestiune, „atunci apoi să începem noi dela început cum se cade. E timpul ca să înăbușim odată lupta cu morile de vânt. Dacă cei din Viena voesc cu ori-ce preț ca să provoace un conflict, nu e treaba Rusiei, de a face pe Austria să se abțină”.

„Novoie Vremia” e de părere, că Rusia în fine va fi nevoită să reguleze cestiunea bulgară fără ajutorul puterilor semnate și să iee cu totul alte măsuri pentru atingerea scopului ce urmărește. Din aceea, că evenimentele din Bulgaria au provocat o agitațiune în cercurile rusești, nu se poate conclud, că Rusia ar fi gata de a primi o soluțiune în sensul dorințelor cabinetelor din Londra și Viena. Dorința pentru menținerea păcii europene poate să fie ori-cât de mare, însă interesele naționale pentru această dorință nu pot fi sacrificate.

Încât pentru conferența ambasadurilor la Constantinopol, Țarul rus e de părere, că nu va face nimic dacă va crede, că Rusia își va schimba programul. Despre împărțirea puterii între Zancoff-isti și regenți nu poate fi vorba, căci aceasta ar însemna, ca Rusia să recunoască legalitatea stării de lucruri actuale în Bulgaria, ceea-

ce ea nu va face nici odată. Dacă Poarta, cedând șoptelor Angliei, ar propune o asemenea soluțiune a cestiunii bulgare, prima datorie a agentului diplomatic al Rusiei la Constantinopol va fi, ca să declare categoric, că nu poate participa la negocieri, a căror basă ar fi pusă pe un asemenea teren.

Țiarul „Slaveanin” din Rusciuc tipăresce o scrisoare din Petersburg. a unui domn, care a avut zilele trecute o convorbire cu mai mulți oameni politici din capitala Țarului. Extragem din ea următoarea parte privitoare la convorbirea autorului scrisoarei cu domni comitele Ignatieff și principele Donducoff-Corsacoff.

„Am vizitat aci la Petersburg pe mai mulți domni, din cari unii singuri au voit să mă vadă, ear' la alții am mers din propria-mi inițiativă. Înainte de toate m'au întâmpinat simpatic. Am fost la Ignatieff, Donducoff, Zinovieff, Ghiers. Toți m'au primit bine, mai cu seamă Ignatieff, care într'un mod categoric 'mi-a declarat, că Rusia n'are de gând să anexeze Bulgaria, ci că nu caută decât realizarea dorinței sfinte, care e viață în inimile bulgare, și care consistă în reînvierea operei lui Ignatieff, adică a Bulgariei dela St. Stefano. Imediat după resturnarea principelui Battenberg, Rusia a hotărît, a diș dl Ignatieff, unirea Bulgariei și proclamarea ei de regat, dar' politica oarbă a regenților noștri a distrus această hotărîre. Cea mai viață dorință a împăratului este de a isprăvi opera începută de tatăl seu. Rusia caută de a crea în Peninsula-Balcenică un stat puternic, merit a stavili influența Austriei asupra Peninsulei. „Când se ridică cestiunea de a se scî, care anume din popoarele balcanice este mai apt a-și însuși acest rol, eu unul am declarat, că acest popor sînt Bulgarii, cari au arătat ce sînt în războiul cu Sârbia. Întocmirea marelui stat bulgar este testată de răposatul Țar, ear' împăratul Alexandru al III nu caută decât a împlini testamentul părintelui. 'Mi-e greu a auzi dela Bulgari, că ei se tem, ca Rusia să nu le alipească, pre când noi nici nu voim nici s'o ocupăm. N'am voit decât ca prințul bulgar să nu ne fie dușman, căci aceasta ar fi nefast nu numai pentru Bulgari, ci mai cu seamă pentru întreaga lume slavă. Cât timp va exista Rusia, Bulgaria va fi liberă și independentă”.

„Donducoff-Corsacoff m'a întâmpinat cu cuvintele:

„Și voi, prietinelor, primii ofițeri bulgari, elevii mei, sunteți nevoiți a fugi din Bulgaria? Inima 'mi-se moaie, când mă gândesc, că opera mântuirii Bulgariei este compromisă. Și toate acestea pentru un principe, despre ingratitudinea căruia am vorbit Țarului încă la 1879”.

„Așa dar' atât Ignatieff, cât și Donducoff, deplâng Bulgaria sfâșiata înăuntrul de agenții ruși.

Convenția comercială cu România.

Se pare că cestiunea convenției noastre comerciale cu România nu se va rezolva în curînd, precum pretind interesele noastre; căci eacă ce curent există în regatul învecinat după un prim articol al „Românului” din 7 l. c. n.:

Până acum nu scim încă unde au ajuns tratările privitoare la convențiunea comercială cu Austro-Ungaria.

Pre cât însă se poate vedea din informațiunile diarelor austro-ungare, greutățile nu sînt înlăturate și ne temem, că până în cele din urmă, aceste tratări nu au să ajungă la un bun sfârșit.

Poesii populare.

— Culese de I. Bota. —

Hei mireasă, draga mea!
De-o fi soacră-ta cam rea,
Mătură casa cu ea:
Dela ușă pîn' la masă,
Grumazii din cap să-î ease.

Lucrul bun se face 'ncet,
Vinul se bea cu cumpăt.
Via se lucră la soare,
Vinul se bea la răcoare;
Via se lucră la deal,
Vinul se bea din pocai;
Via se lucră muncind,
Vinul se bea odihnind.

De multe-ori așa-mi vine
Să dau c'un cuțit în mine,
Dară eu mă socotesc:
Ca să nu mă prăpădesc;
Să-mi fac mie o nevoie
Și la dușman pe voie,
Că dușmanul, arță-l focul,
Nici în casă să-î faci locul,
Că se pune pe tăciune,
Ese-afară și te spune,
Se pune și odihnesce,
Merge 'n sat, te povestesc.

Dă-mă, maică, pe plăcere
De-aș umbla prin sat a cere,
Că diua ce-om căpeta,
Seara cu drag vom cina.

Mă dusei la moară 'n vînt,
Nevestele gură vînd,
Fetele nu 'ncap la rînd.

Pusei șeaua pe doi cai,
Mă suii în sus la rai;
Raiul fuse înscuiat,
De trei-ori am genunchiat,
La D-șeu m'am rugat,
Și trei ângeri a minat
Și raiul 'l-au descuiat.
Ce-am vădut, m'am bucurat:
Trupuri mîndre și 'nflorite
Și de popa spovedite;
Trupuri albe și spălate,
De popa cuminecate,
Preste ele floricele,
Un pom mîndru de daun,
Printre cloambe păserele,
Păserele frumusele;
Eu gîndiu la mîndra mea
Să fie și pe-aicia,
Eu în raiu cel rămîne.
Și D-șeu cel prea mare
Se mîniă foarte tare

Și trei ângeri a minat,
Și de mîna m'au luat
Și din raiu că m'au tipat,
Și mă aflam lîngă iad.
Iadul fuse descuiat;
Ce-am vădut, m'am spîriat:
Trupuri mari și putredite,
De popa nespovedite,
Și vădui pe mîndra mea
Chinuind doi draci la ea;
Mîndra umbla să se ducă,
Dracii o făceau nălucă;
Ea se tipă să m'apuce,
Eu grăbiiu și-mi făcui cruce,
Și 'ntinsei o fugă lungă
Dracii haida să m'ajungă.

Măndrele care-s mărețe
Nu se țin cu corobețe, *)
Făr' se țin cu buze moi
Și cu pere din altoi.

Vai de mine mor și mor
După domnu 'nvătător,
Domnișor cu haina neagră,
Numai gura lui 'mi-e dragă
Și năframa de sub barbă.

*) Corobețe: mere sau prune uscate.

Toader a mâncat cu o poftă nespășă. Se vedea, că de mult nu mâncase. Faurul într'aceia 'și-a vădut de afacerile sale și numai într'un târziu s'a întors în casă, pre când Toader tocmai gătase cu mâncatul.

„Îmi spui acum cine te-a adus în cetate?” repeți faurul bătrîn cu neastîmpăr. Lăcrîmile se porniră de nou pe obraji lui Toader și între suspinuri povesti toate căte a pășit de când 'l-a bătut așa de cumplit tată-seu și cum a fugit dinaintea lui dela mormînt, cum a rătăcit el prin păduri și preste câmpuri, hrînindu-se cu poame sîlbatică până a ajuns în cetate. El singur nu scia să spună pe unde a venit.

Faurului bătrîn 'i-se făcu milă de Toader și îi dișe să rămână la el și să se poarte bine, că îi va da de mîncare și îmbrăcăminte.

Toader s'a învîșat curînd a șterge papucii și cisme, a mătura în locuința sodalilor și în curte; aducea apă, mergea cu fărîreasa în tîrg etc. În sfârșit era mîna de ajutor în casă spre mulțumirea tuturor.

Toader își schimbă și portul. Cu haine mai slăbuțe de ale copiilor faurului bătrîn, se prefăcuse din copil de țeran în domnișor. Aceasta însă n'a schimbat nimica din năravurile lui Toader. El a rămas tot acel bun băiat, care făcea și împlinia tot ce se cerea dela el și ce era în stare să facă. (Va urma.)

